

КОЛЕДНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МУСАЛЕНКО

1





МУСАЛЕНКО

Драконова История

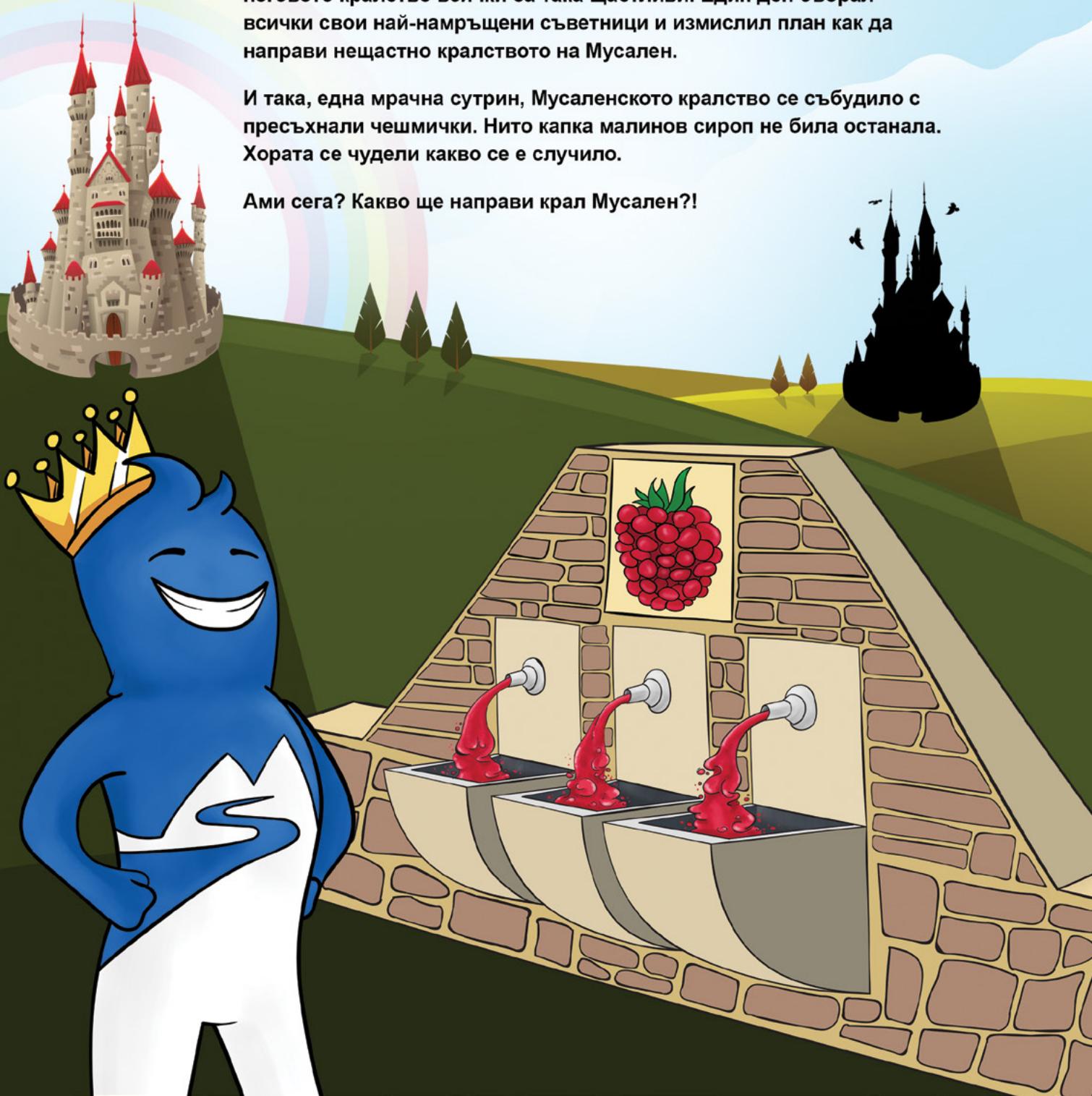
Имало едно време едно кралство. То било разположено на Мусала - най-високият връх на най-високата планина в околнността. Крал Мусален бил мъдър, добър и всички много го обичали. Кралството било известно по цял свят с чешмичките, от които вместо вода излизал малинов сироп, а из улиците винаги се носел аромат на прясно изпечени кифлички с ябълки и канела. Жivotът на хората в кралството бил изпълнен с радост и безгрижие.

Съвсем близо до щастливото кралство, имало и друго, не толкова щастливо кралство. Там крал бил злият чично на Мусален – Лошан. Той бил крал на най-сивото и нещастно кралство. От чешмичките потичал само сок от люти чушки, а въздухът миришел на мръсни чорапи. Хората не можели да спрат да кихат и плачат от тези миризми, и затова били вечно намръщени.

Крал Лошан много завиждал на Мусален и хич не харесвал, че в неговото кралство всички са така щастливи. Един ден събрали всички свои най-намръщени съветници и измислил план как да направи нещастно кралството на Мусален.

И така, една мрачна сутрин, Мусаленското кралство се събудило с престъхнали чешмички. Нито капка малинов сироп не била останала. Хората се чудели какво се е случило.

Ами сега? Какво ще направи крал Мусален?!



Кралят огледал кралството си и без да губи време яхнал най-бързия кон. Взел със себе си малко кифлички и тръгнал към извора в малиновата пещера, за да разбере защо чешмичките са престъхнали. Яздил цял ден и цяла нощ докато най-накрая стигнал до пещерата. Вътре било тъмно и страховито. Смелият Крал Мусален не виждал нищо в пълния мрак и затова заопипвал наоколо. Изведнъж страшен тътен се разнесъл и кралят се блъснал в нещо хлъзгаво и ... дишашо. Мусален премигнал няколко пъти, за да привикне към тъмнината. И точно в този момент, в него се взрели две огненочервени светещи очи, а голяма и кръвожадна паст се разтворила и заговорила страховито:

- Кой си ти и какво търсиш в моята пещера?
- Аз съм крал Мусален. Идвам да освободя извора, върху който си седнал, за да може отново в кралството ми да тече малинов сироп и хората в кралството да върнат усмивките си. А ти кой си?
- Как смееш да ме питаш кой съм?! Аз съм драконът Мъркон. От вчера вече аз съм господар на тази пещера и на тези извори. Ще си пия от малиновия сироп колкото си искаам, както обеща крал Лош... ъъъъ, няма значение кой! А сега се махни от пещерата ми и не ме ядосвай повече!

На крал Мусален веднага му станало ясно, че злият Лошан стои зад всичко това. Той е накарал дракона да превземе малиновите извори. Но сега по-важното било, че щастието на Мусаленското кралство зависело от мъдрия крал.

- Няма да си тръгна от тук, докато не освободиш изворите – решително отвърнал Мусален.

Драконът се ядосал и нечуван тътен се разнесъл. Земята под краката на краля се разтреперила и жарък огън изпълнил въздуха. Дори успял да опърли връхчетата на косата на мусаленския крал, а те били съвсем настръхнали от страх, защото дори кралете понякога се страхуват.

Мъркон се надвесил над крал Мусален и точно преди да му нанесе смъртоносен удар, изохкал силно... Свил се на кълбо, пронизан от страховита болка в седемте си стомаха. Земята отново се разтресла, но този път от къркоренето, което се чувало в корема на дракона.



– Ааааууч! – успял само тъничко и тихичко да простене Мъркон.

Той се свил на кълбо и започнал да охка и да плаче. В този момент крал Мусален осъзнал, че драконът не е нито страшен, нито пък лош. Станало му мъчно и внимателно се приближил до него:

– Какво ти е Мъркон? Какво те боли?

Драконът не могъл да повярва, че кралят го успокоява. Мъркон се разплакал още по-силно и обяснил как от много време нищичко не бил хапвал и всъщност бил много гладен:

– И...и... – хълцал през сълзи неутешимо драконът – и ми е многооого самотно тук самичък. Иначе... Веднага щях да те изям, но е много по-хубаво да си имам компания.

Мусален бързо извадил от кифличките с ябълки и канела, които си носел за из път, и му ги подал любезнно:

– Заповядай, Мъркон! Хапни вкусно и слушай внимателно какво ще ти предложа. Имам страхотна идея. Ела да живееш в мусаленското кралство! Там никога няма да си самотен и гладен. Има изобилие от вкусни кифлички и чешмички, от които винаги тече малинов сироп. И най-важното – ще имаш много и добри приятели.

На дракона хич не му било нужно да се чуди. Веднага приел поканата да заживее в мусаленското кралство. Освободил малиновия извор, качил краля на гръб и двамата политнали към Мусала – най-високият връх на най-високата планина в околността.



За беда, по пътя към кралството се изпречил крал Лошан. На помощ бил извикал злата вещица Злая, която веднага забъркала смъртоносна магия:

– Абра кадабраа – изкряскала вещицата – сим салабииим, в студ и мраз потънете и пътя към дома забравете!

В миг облаци засенчили слънцето, силен северен вятър задухал, завалял проливен дъжд, който се превърнал в летящи ледени остириета. Колкото и да се борил крал Мусален не могъл да се преобри със студа и започнал лека полека да се вледенява и да се превръща в ледена висулка. И точно когато Лошан и Злая си мислели, че са победили, Мъркон събрал цялата сила в себе си, поел дълбоко въздух и избъркал от голямата си драконова уста силна струя огън и жупел. Двамата злодеи се вцепенили от страх при вида на огнената стихия. С опърлени вежди си плюли на петите и побягнали през глава. Мъркон много се развеселил от победата:

– Муахахахаха... Видя ли как се изплашиха! – засмял се той. – Сигурен съм, че и след 100 години още ще бягат от нас. Нали Мусален? Мусален? Хей, приятелю, добре ли си?

Но крал Мусален хич не чувал Мъркон, защото магията го била превърната в ледена висулка. Драконът не се поколебал, а бързо грабнал своя замръзнал приятел и отлетял към кралството.



Стражите първо се уплашили от приближаващия дракон. Рояци от войски се наредили пред портите на кралството, за да го предпазят. И точно преди капитанът да даде команда за атака, чули молбите за помощ на Мъркон и видели своя замързнал крал в прегръдката му. Веднага приготвили топла вана, топъл малинов сироп с лекарство и врели, врели кифлички с канела. Уви, нищо не помагало. Извикали най-прочутия лекар в околността, всякакви добри феи, горски елфи, диви самодиви се опитали да развалят магията. Ала кралят не отварял очи. Нямало какво друго да се направи, освен да се обяви смъртта на Мусален.

Мъркон най-тежко приел новината. Той цял живот копнеел за приятел. Тъкмо бил намерил такъв и отново трябало да остане сам. Не искал пак да се връща в самотната пещера, не искал пак да плаши хора и животни и да го смятат за лош. Нищо друго не искал освен приятелят му да се събуди. Горещи сълзи се отронили от драконовите очи, Мъркон прегърнал силно своя приятел. И точно когато всичко изглеждало безнадеждно, тих стон се отронил от безжизненото тяло и кралят лека полека започнал да се разтопява, Мъркон не могъл да повярва на очите си. Решил, че сънува. Чудото се събудило! Мусален отворил очи и веднага щом видял своя приятел Мъркон, осъзнал, че именно доброто драконово сърце го е стоплило и спасило. Защото само искреното и сърдечно приятелство може да развали злата магия. И от този миг нататък Мусален и Мъркон, станали неразделни и верни приятели.

На другата сутрин, докато двамата приятели се разхождали в градината и си говорели за премеждията, през които преминали, се сетили за намръщените хора от лошанското кралство. Станало им мъчно. Решили да изпратят пратеници, които да раздадат на тъжното кралство от вкусните кифлички и да ги поканят на по чаша малинов сироп.

Хората от кралството на Лошан много се зарадвали и на драго сърце приели поканата на Мусален и Мъркон. В чест на приятелството и разбирателството бил организиран голям бал. И така двете кралства, начело с крал Мусален и дракона Мъркон, отпразнували новото щастливо начало цели 3 дни и 3 нощи.

Всички усмихнати и работливи хора били добре дошли в Мусаленското кралство, което ставало все по-голямо и все по-хубаво... Ти също си добре дошъл, ще те чакаме!

... А какво се случило с Лошан ли? Ами, свидетели твърдят, че още бягал от страх.
А Злая пък от скуча, само му погаждала номера.



3+

Дечица весели безгрижни,
Привет от мен - приятел верен.
Мусаленко се наричам и
да нося радост аз обичам.

